

שערויות, אלף אהבות, עשרות מחזרים, הרבה בילויים, נסיעות ל"חול", תצלומים במיטב ירחוני-האיפנה בעור, למתחה שופעת בגדים משגעים, דירת-פאר בתוכנית ל"מ"ד, רומן סודי עם רקדן נשוי נודע. למה עוד אפשר לצפות מנערה בת 20?

מאירס אפשר, כנראה, לצפות לכל. דומה כי אינה סתם פרה, אלא בצל העטוף קליפות-קליפות וכל קליפה מורידה דימעה מעיני המתבונן.

איריס היא אינסוף של דמויות. מי מכיר אותה? היא עצמה טוענת שאיש אינו מכיר אותה, לבד ממנה עצמה ומדידה מכופף-המזלגות, אורי גלר, לו הקדישה את הספר.

"המו"ל העיוור"

ראה אותי"

רמשך שנים כתבה איריס את שיריה, בכל הזדמנות ומתי שבא לה. על קופסוטיסיגריות, על כרטיסי-אוטובוס, על כרטיסי-טיסה, על מפיות-שולחן. כל מילה כתובה נשמרה והוכנסה לתוך קופסה. כל חווייה, כל רגש, זכו בהנצחה. יש שירים המלווים את איריס עוד מגיל 12, ולדבריה עד היום יש להם משמעות בעיניה.

כמו, למשל: "כמו כל הקדושים המת-עניס עם / אלוהיהם, התעניתי עם / אלוהי, כמו לכל / הקדושים שאין להם / אלוהים והם / מתעניס."

איריס אהבת את שיריה. היא קשורה אליהם בעבותות וקשה לה להיפרד מהם. במשך השנים לא הראתה אותם לאיש, שמרה עליהם כעל הסוד הקטן הפרטי שלה. על שיריה לא נכתב דבר במדורייה-רכי לות.

והיא מספרת: "יש כמה שירים שלא השתנו מאז שהייתי ילדה, יש שירים שלא ישתנו בחיים שלי. אלו הם שירי האמונה. אני מאמינה, וזה תמיד ממלא אותי, אף פעם לא סיפרתי שאני כותבת שירים, אלא-אס-כן שאלו אותי. לפעמים, כשהייתי רוצה מאד שמישהו יכיר אותי, או בשביל לקצר את הדרך הייתי מראה לו שיר."

הספר כולו מוקדש לאורי גלר. על פרשת יחסיה של איריס איתו נכתבו כבר ספרים. הוא עצמו הקדיש לה חלק חשוב בספרו הביוגרפי, ובהקדשה בספר כתב: "לאי-ריס יקרת, אהב אותך לעולם." בספרים שנכתבו אודותיו תופסת איריס חלק חשוב. מסתבר כי למרות שהם רחוקים זה מזה, קשורים איריס ואורי בכבלי-אהבה שהמרחק הגיאוגרפי אינו יכול להם. למרות עשרות הגברים שבהם נקשר שמה מאז התפרסמה, יש מקום בליבה רק לגבר אחד: אורי גלר. והיא מספרת:

"כשאני אומרת שלא הראיתי את שירי לאיש, אינני מתכוונת לאורי. זה כמו מובן מאליו שהוא ראה אותם. הוא הרי ידע את החלק הזה של מחשבותי, אותו חלק שלא תמיד דיברתי עליו. הוא האדם היחיד שהיו לי איתו יחסים פתוחים במלוא מובן המילה. אני איתו מאז שהייתי בת 11, והוא אז בן 21. הוא לא ידע שאני כל-כך

יששם נולד הרגש, שם נולד הגרעין של כל הדברים שאחרי-כך שונאים, אהבים, מקנאים וחיים."

איריס לא חיפשה מו"ל כדי להוציא את סיפרה. מעולם, כך היא מעידה על עצמה, לא כתבה במטרה לפרסם.

כמו כל מה שקורה לה בחיים, גם קיבוץ השירים בספר והוצאתם לאור היו תוצאה של מיקרה, והיא נזכרת: "יום אחד הלכתי לקנות תקליט. עמדתי ודיברתי עם בעל החנות. פיתאום נכנס המו"ל אהרון בר, שהוא עיוור בשתי עיניו. הוא שאל את בעל החנות מי עומד איתו, וזה ענה לו: "איריס דוידסקו." הוא כפי הנראה שמע (המשך בעמוד 28)

צעירה, חשב שאני בת 17. מאז אנחנו ביחד, למרות המרחק הפיסי.

"אורי הוא הגבר היחיד בחיי שהייתי איתו יחד כל-כך הרבה שנים רק בלב ובנפש, ואולי בגלל זה הוא נשאר בשבילי מה שהוא עד היום. כל גבר אחר חלף-עבר, לא נשאר ממנו כלום. אורי יודע את האני שלי, וזה לא חשוב איפה אני ואיפה הוא. כשהוא נסע הייתי צעירה מדי, הורי לא הירשו לי להצטרף אליו. אורי לא היה מה שהוא היום, הוא נסע לנסות את מזלו ואני נאלצתי להישאר. לא עשינו סצינה מהפרידה. ידענו שאנחנו בעצם לא נפרדים. לכן הקדשתי לאורי את הספר. הוא האהבה הראשונה שלי, ואני מאמינה

דול, רגליה הקצרות לא קטנה, פה פחושה, זקנה, היה גלגלי ספוג ענקיים רגשתי לא נעים שצעיקה כתוב באותיות שלא יא סופרת, כי הרי יש לה בן הרבה שנים של חיים.

מוקדש ספר שיריה